

1000 WORDS 1000 WORDS 1000 WORDS 1000 WORDS 1000 WORDS 1000 WORDS

Observeren, filosoferen, abstraheren en concluderen, dat is mijn proces in vier woorden. Maar vier woorden zijn niet genoeg dus ik ga het proberen in duizend. De grenzen die ik opzoek met mijn werk zijn makkelijk te linken aan de grenzen binnen de menselijke perceptie: 'Waar houdt de realiteit op en nemen de herinneringen het over tot het vervormen van de realiteit?' is een vraag die altijd op de achtergrond meespeelt. Ik heb ontdekt dat ik, om zoveel mogelijk perspectieven te krijgen, heel veel boeken lees, films/documentaires bekijk, filosofen bestudeer en de 'waarom' vraag stel aan mijn medemens. Daarnaast is onderzoeken welke handelingen of welke gedachtes het sterkst meespelen in de perceptie een rode draad. Hierbinnen zijn de mogelijkheden eindeloos en soms ook ongrijpbaar, maar dit maakt het zo interessant. Als ik dan een een moment te pakken heb die mij laat zien hoe verschillende mensen bijvoorbeeld een bepaald object bekijken dan beginnen mijn ogen te twinkelen. Het gaat vooral om observeren en onderzoek doen maar er speelt ook altijd een toevalligheid mee waar je de verbanden tussen gaat zien. Voor mij legt dit nieuwe wegen open in het gebied waarin ik werk, omdat de mens constant aan verandering onderhevig is. En door digitale technieken die steeds verder vorderen is een kijkje in de menselijke psyche mogelijk gemaakt. De mens wordt mijn tool en mijn materiaal is vaak foto/video, omdat dit voor mij het dichtst bij het kijken zelf in de buurt komt. Zo kan ik experimenteren op een manier die voor iedereen toegankelijk is. In beeld en video wordt je meegenomen als kijker naar een wereld die zo dicht bij de realiteit staat dat het verschil ongrijpbaar is. Waar het om gaat is het ongrijpbare van de menselijke psyche zichtbaar te maken en ogen doen twinkelen.

Voor mij is de digitale wereld een grote meetbare wereld die is gebaseerd op feiten en duidelijke uitkomsten. Het zijn machines, tools, processen die gemaakt zijn om die taak uit te voeren en wel zo precies mogelijk zodat het beter en sneller is dan dat een mens ooit zou kunnen doen. Ze hebben geen gevoelens of herinneringen die meespelen in de handeling. Het is niet de bedoeling dat ze een interpretatie geven aan dat wat jij ze opdraagt. De verwachting is precies datgene waarvoor ze zijn gemaakt en verder niks. De ziel ontbreekt hierin, terwijl juist deze ziel alles is waar we ons als mens mee kunnen identificeren. Als ik kijk naar de bewegingen om me heen en bijvoorbeeld op het internet allemaal afbeeldingen tegen kom van alledaagse voorwerpen waarin duidelijk gezichten te zien zijn wordt het voor mij nog duidelijker. Herkenning en herinneringen spelen een enorme rol bij het ervaren van de wereld om ons heen. Koude en zieloze technologie mag dan wel een product zijn van jaren bloed, zweet en tranen maar er ontbreekt een groot deel. Niemand kan zich identificeren met een aantal draden, chips en onderdelen waarvan we niet precies weten waar ze voor dienen. Een groot deel van het begrijpen valt weg en daarvoor in de plaats komt angst en nostalgie.

Hier zit voor mij de uitdaging in, hoe kan ik herinneringen en herkenning verwerken in het digitale. Want eerlijk is eerlijk, technologie zal in de toekomst misschien nog wel een groter deel van ons leven gaan uitmaken. Er zijn verschillende manieren zoals sensoren en trackers die rechtstreeks in verbinding staan met de omgeving en de mensen die zich daarin bevinden. Het wordt een spel tussen de ruimte, de mensen en de technologie. Een tof project waarin gebruik wordt gemaakt van trackers is de installatie van Nils Volker en Christien Meindertsma voor een expositie in Eindhoven. Deze installatie volgt de beweging van je oog en een tekenrobot zet een stipje op een groot vel papier daar waar de toeschouwer net naar heeft gekeken. Op deze manier wordt zichtbaar hoe anders een klein meisje kijkt in vergelijking tot een dokter.

Nils Volker & Christien Meindertsma

Rainroom van Random International is een omgeving van vallend water waarbinnen je kan bewegen en lopen zonder nat te worden. Het element water (regen) van de aarde reageert op de bezoeker en gaat een dialoog aan waarin de herkenning van regen wordt omgezet naar iets verwonderlijks.

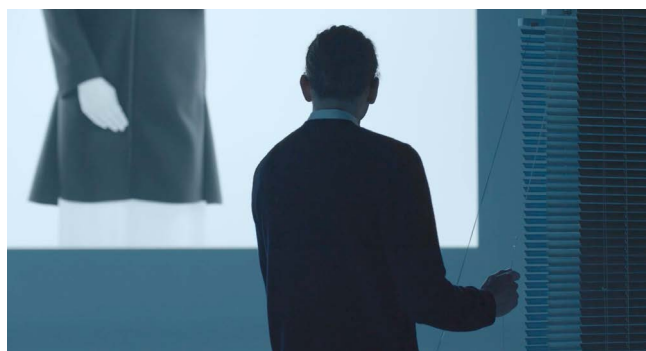
Maar een andere manier om herkenning en herinneringen te verwerken in de digitale wereld is gebruik maken van de mens zelf. Daarvoor moeten we terug gaan naar de dagelijkse handelingen en bewegingen uitgevoerd maar uiteindelijk het beeld vervormen en daardoor onze waarneming veranderen. De mens creëert eigenlijk zonder dat ze het doorheeft een eigen realiteit die niemand kan na bootsen. Maar als je dieper inzoomt en een handeling ontleed in kleine fragmenten kom je tot een essentie die weer opgebouwd kan worden uit de key elementen maar die wel constant een andere uitkomst geven. De handeling wordt het focuspunt en het eindresultaat is slechts een uitkomst van deze handeling die al dan niet blijft bestaan.

Deze combinatie is prachtig weergegeven in het design van Jeonghwa Seo. Elke beweging, zoals het oppakken of neerzetten van een kopje drinken, wordt geregistreerd door de tafel en er zullen rimpelingen ontstaan. Dit reflecteert het feit dat een relatief kleine handeling een veel groter geheel kan beïnvloeden.

Als je zulke kleine handelingen/elementen tot de essentie stript, en deze weer zo opbouwt dat hetgeen wat normaal gesproken verborgen en on-grijpbaar blijft zichtbaar wordt als tool.. Dan kan je een ziel terugbrengen in de koude technologie, een stukje van de mens zelf.

Een bijzonder project die deze dagelijkse handelingen vertaalt is te zien in de video 'The sound of COS' van Lernert & Sander. Waarin een andere interpretatie te zien is van de handelingen in de digitale video.

J. Bernlef / Hersenschimmen

“Een mens kan een tijd lang kijken zonder te zien. Kijken kan een hond ook, maar het theebusje en de kaasschaaf herkennen kan hij niet. Hij kijkt zonder te zien. Om iets te zien moet je eerst iets kunnen herkennen. Zonder herinneringen kun je alleen maar kijken. Dan glijdt de wereld spoorloos door je heen.”

In zijn boek beschrijft hij de wereld door de ogen van een man die alzheimer heeft. Voor mij laat dit boek heel gedetailleerd zien welke invloed herinnering en herkenning is in ons leven en hoe moeilijk het voor te stellen is als dit weg valt.

Dagelijkse handelingen en elementen tot de essentie strippen en weer opbouwen, ja ook met behulp van de digitale wereld, om zo het beeld wat al bestaat om te buigen naar iets verwonderlijks. Dat is waar ik naar streef in mijn werk. Verschillende zienswijzen onderzoeken en deze naar buiten brengen zodat er geen kaders zijn waarbinnen je moet blijven maar er een wereld ontstaat waar alles mogelijk is.